

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.205 van 23 september 2008
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 maart 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BOSMANS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster dient op 4 oktober 2007 een aanvraag tot vestiging in.

Op 3 maart 2008 beslist de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De inkomsten van de Belgische onderdaan zijn onvoldoende om betrokkene een afdoende levensstandaard, rekening houdend met het geldend integratie-inkomen in België, te garanderen.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de artikelen 40, §4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Zij betoogt dat de bestreden beslissing nergens vermeldt welk het 'geldend integratie-inkomen' in België is of waar verzoekster dit zou kunnen terugvinden. Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om na te gaan of deze bewering van de dienst Vreemdelingenzaken juist is. Het niet meedelen van de geschonden wetsbepaling, noch een verwijzing ernaar maken, houdt een schending in van de formele motiveringsplicht in. Verzoekster heeft recht op gezinshereniging met haar moeder, op voorwaarde dat zij ten laste is van haar moeder. Verzoekster weet echter niet wat een integratie-inkomen is. Bovendien voorziet artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet niet dat een voldoende levensstandaard gegarandeerd wordt. De enige voorwaarde die wordt gesteld is dat verzoekster ten laste is van haar moeder. Dit is in casu het geval. Zij woont bij haar moeder in, zoals blijkt uit het bewijs van samenstelling van het gezin. Zij werkt niet, omdat zij niet over een geldige verblijfsvergunning beschikt, en zij krijgt geen steun van het OCMW, zoals blijkt uit de verklaring van het OCMW. De vraag hoe de moeder van verzoekster er in slaagt haar dochter ten laste te nemen is irrelevant. De moeder van verzoekster heeft een inkomen van om en bij de 400 euro per maand. Haar inwonende partner heeft een inkomen van 1000 euro per maand. De gezinsleden beschikken dus samen over een inkomen van 1400 euro per maand. Dit bedrag laat een normale levensstandaard toe.

2.2. De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van vestiging als bloedverwant in de nederdalende lijn. De bestreden beslissing bevat wel degelijk de wettelijk bepalingen op grond waarvan zij werd genomen, meer bepaald artikel 49, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Verzoekster beroept zich op artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, maar in principe is artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet van toepassing. Verzoeksters moeder leeft samen met een mannelijke persoon, die niet haar echtgenoot is. Zijn inkomen kan niet in rekening worden genomen bij de beoordeling van de aanvraag tot vestiging.

2.3. Verzoekster betoogt in haar repliekmemoire dat pas in de nota van de verwerende partij wordt verwezen naar de artikelen 40, §4 en §6 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat niet de rechtsgrond op basis waarvan zij werd genomen. Dit is een schending van de formele motiveringsplicht. De verwerende partij vermeldt niet waarom geen rekening kan gehouden worden met het inkomen van de man waarmee de moeder van verzoekster samenwoont. Verder herhaalt verzoekster de argumenten zoals uiteengezet in haar initieel verzoekschrift.

2.4. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De bestreden beslissing vermeldt immers expliciet volgend motief: "De inkomsten van de Belgische onderdaan zijn onvoldoende om betrokkene een afdoende levensstandaard ... te garanderen". Uit de

argumenten die verzoekster in haar initieel verzoekschrift uiteenzet blijkt overigens duidelijk dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent.

De bestreden beslissing bevat overigens duidelijk volgende overweging: “In uitvoering van artikel 49 §4 (EU) of 61 §4 (Belg) van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 ... wordt de vestiging ... geweigerd”. De bestreden beslissing bevat derhalve duidelijk de wetsbepaling op grond waarvan zij is genomen. Dit onderdeel mist feitelijke grondslag.

Uit de aanvraag tot vestiging, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster de vestiging heeft aangevraagd in functie van haar moeder.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift zelf toe dat haar moeder slechts 400 euro per maand verdient. Of verzoekster weet wat het geldend integratie-inkomen in België is of niet, doet daar niets aan af.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig september tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC.